

[Kristian R. Kristensen]

Den distriktspsykiatriordning, der forsøgs-mæssigt er i gang ude omkring, vil uden tvivl vinde frem, når man får høstet lidt flere erfaringer. Det har jo vist sig mange steder ude i landet, at den virkelig fungerer efter hensigten og derved har sparet flere indlæggelser; og derfor er det også noget af det, som jeg tror vi under udvalgsbehandlingen skal se positivt på at få draget med ind, når det drejer sig om at behandle vore psykisk syge.

Jeg tror ikke, vi skal have oprettet flere institutioner eller klinikker, men vi skal trække på de muligheder, vi har, og så skal vi uddanne de mennesker, der er brug for i de forskellige situationer.

Vi vil give vores tilsagn om at medvirke i en positiv behandling, men som forslaget foreligger nu, må vi afvise det, fordi jeg mener, det hører hjemme under to ministerier.

Jørgen Tved (FK):

På nuværende tidspunkt, hvor 143 medlemmer har anbragt deres bipper nede i kassen og har forladt huset, skal jeg blot på vegne af Fælles Kurs sige, at vi har meget stor sympati for både andesteg og mortensaften og også for det forslag, som er fremsat af hr. Carsten Andersen fra SF. Og selv om de rige måske også vil benytte sig af de muligheder, der ligger i forslaget, har det vores fulde sympati.

Carsten Andersen (SF):

Det kommer ikke helt bag på mig, at behandlingen af de psykisk kriseramte kommer bagest i rækken, også når det gælder behandling i det her hus.

Det har gået igennem en del indlæg, at her var der tale om, at vi fra SF's side kom med endnu en institutionsopbygning og endnu en omkostningsfyldt ting til behandlersystemet. Fremskridtspartiet var endog inde på, at nu skulle mennesker pakkes endnu mere ind i vat, der skulle socialiseres fra vugge til grav.

Det er ingenlunde tilfældet med det forslag, der er lagt frem her. Hvis man fra de stærke kritikeres side havde læst, hvad formålet med beslutningsforslaget er – det står i bemærkningerne – ville man vide, at det er

» – at bryde med det psykiatriske sygdomsbillede for at minimere medicinbehandlingen af de psykisk kriseramte

– at minimere magtanvendelsen over for personer i psykisk krise

– at opprioritere det helhedsorienterede sociopsykologiske behandlingstilbud«.

Det er måske dér, det er mest provokerende over for det etablerede behandlersamfund, nemlig at her kommer vi med et forslag, som vil gøre op med behandlersamfundet, og som vil lægge ud til mennesker, at de kan deltage i behandlingen af deres egne livsproblemer.

Og så kommer vi tilbage til, at de inden for de ortodokse rækker holder fast ved at sige: Jamen når det er psykiske problemer, så er man syg, og så skal man til lægebehandling. Dermed er man frataget ansvaret, fordi det er lægens ansvar, hvorledes de her problemer skal løses. Det er forslaget et opgør med, og det manglede jeg sådan set lidt respons på.

Fru Kirsten Lee var inde på det, og De Konservative ville ligesom cementere det. Men bag de to partier, Det Radikale Venstre og De Konservative, er der et flertal for at sige: O.k., men vi vil godt være med til at slå nogle brecher i det etablerede behandlingssystem for psykisk kriseramte.

Hvis vi går ind i litteraturen, og hvis vi ser på, hvordan psykiske kriser opstår – det har SF redegjort for i forslaget – konstaterer vi, at lægevidenskaben og den etablerede psykiatri er enige om, at hovedparten af psykiske tilfælde stammer fra problemer i familielivet, på arbejdsmarkedet eller i øvrigt i det almindelige sociale liv. Det er dér, de psykiske problemer starter, og når de ikke bliver løst, vokser de sig større og større, og så ender de med at blive en så stor belastning for den enkelte, at han bryder sammen, og så har vi en psykose eller en psykisk krise, som ikke kan klares af den enkelte selv.

Dette forslag er et tilbud om, at folk på et tidligere tidspunkt kan blive hjulpet.

Det er et opgør med tyrkertroen på lægeinstitutionen, at lægebehandling kan klare alle ting. Lægevidenskaben har været et kolonormt fremskridt for mennesker, men har på nogle områder været et så stort skridt, at det egentlig har trykket mennesker ned. Man kan ikke bruge hospitalsophold, og man kan ikke bruge medicin til løsning af sociale og psykologiske problemer. Man må anvende nogle andre ting.

Jeg skal takke for den tilslutning, der har været fra en række ordføreres side og fra socialministerens side til de tanker og de ideer, der ligger i forslaget. Jeg kan med Venstres ordfører